

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

791.3

Szerző: (p.b.)

Cím: Jancsi igazgató ur, Vanczák,
meg a többiek.

Forrás: Fővárosi Hírlap

Bp.

(Hely)

1919. II. 12.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Hely

Idő

"1919"

Személy

Jancsi igazgató ur, Vanczák, meg a többiek

Egy óra a néptanács előszobájában

Egy órát töltöttem a néptanács előszobájában. Délután félhárom volt, amikor Vanczák János ottan lekullogtam a lépcsőkön és az előszobában egyedül hagytam nagybajszu barátomat Skultféty urat, a tanácsterem szigorú cerberusát. Ő is ilyenkor civilruhát ölt (legalább tanácsnoknak, de esetleg alpolgármesternek néznéd) és boldogan vilámosozik haza családjához.

Az egy óra alatt legtöbbet Wirnhardt Ágoston tanácsjegyző nyitotta a tanácsterem aajtáját és hordta a híreket a sajtó számára. De nélküle is eléggé kellemes volt a társaság. Elkelő orosz bundában, boldogságtól sugárzó arccal sétált fel és alá egy borotvált ur. A kezében finom biber sapkáját szorongatta laposra, mint valaha császárváróban a k. u. k. generálisok.

— Most legalább megkezdhetem a szerződötéseket. Csak arra vártam. Tele vagyok ambíciókkal. Sokat és szépet fogok produkálni

Ránézek és az okos, becsületes szeméből meggyőződöm róla, hogy őszintén beszél.

Wildmann ur, az új Könyöt-cirkusz üzletvezetője, megkérdi:

— Nem tetszik ismerni? Ez ma Budapest legboldogabb embere.

— És a boldog ember már jön is felém és a világ legtermészetesebb hangján mondja:

— Morgenrot Károly.

— ???

— Igen — folytatja Wildmann — Morgenrot ur híres, a népszerű Jancsi bohóc.

Mondom:

— Szóval máttól fogva: Jancsi igazgató ur. Valóban. Mert jött ki megint a tanácsteremből Wirnhardt jegyző és kihirdeti:

— A Koschke-cirkusz bérletét a tanács Morgenrot és Schmitt uraknak ítélte oda öt éves bérletre.

— Igen, Igen, — rebegi boldogan Jancsi és biztosan arra gondol, hogy milyen jó lesz a saját cirkuszában énekelni bolondos verseit, amelyek olyan népszerűek lettek, hogy a közönség fele ezért járt a Beketow-cirkuszba.

Görbül az ajka, mintha azt mondaná:

— Hiszen ha én előveszem a főzős-kanalat.

Körülveszik a barátai, társai, érdekelt hozzátartozói. Egy keskenyképű, barkós ur, Schmitt, a debreceni cirkuszigazgató, aki most Jancsi igazgatóval vízi csatába egész vagyonát. Mellette egy elegáns ur, az artista-egylet kiküldöttje. Egy előkelő,

finom hölgy, cigarettával a kezében; Schmitt ur felesége. A másik sarokban egy topogó, haragos öreg ur tárgyalt Bader dr. ügyvéddel. Ő maga a többszörös milliomos Koschke, aki már készülődik, hogy welsi, ausztriai kastélyába vonuljon vissza, birtokait művelje, miután évek során 3500 koronát fizetett a példátlanul jövedelmező cirkuszért.

Most Jancsi igazgató ur és Koschke igazgató ur váltanak néhány szíves szót, miközben az egyik vidáman, a másik csüggedten nézi a padlót?

— Wissen sie Herr Koschke... — mondja Jancsi igazgató ur, mivelhogy Koschke igazgató ur nem tartotta érdemesnek évek során át megtanulni a zengzetes magyar nyelvet.

Közben sűrűn nyílnak a tanácsterem ajtái. Czöbel Ernő egy tanítókülsője emberrel vonul előre. Most egy idegen szakállas arc surran át a folyosón. Kiderül, hogy Buzáth tanácsnok volt, aki echt Pényes László szakált növesztett — barnában. Az új időknék külsőjében is kifejezést akar adni. Még nem ocsudtam fel csodálkozásomból, amikor a mindig száguldó Vita tanácsnok ront be az előszobába és surran be a tanácsterembe. Becsey Antal jön ki jóképű tajtékszipkájával, majd Bokányi szánt végig az előszobán tempós, kényelmes léptekkel. Egy kicsit megpohosodott, egy kicsit nyárspolgárisan néz ki, igazán nem venné észre rajta az ember, hogy a belsejében örökkön forró láva kavarog örült eruptív erővel.

Furcsa. Érdekes alakok, népszerű emberfajok és mégis nincs itt az előszobában más fontos, mint a cirkusz. Bukovszky tanácsnok, aki hatalmas aktacsomóval távozik, pregnáns magyar feje, Ré-

nyi Dezső méltóságos léptei, Várossy tanácsnok kedves, kispapos szelidsége — ma minde nem számít. Ma cirkusz van itt az előszobában. És még inkább felkeltődik a figyelem, amikor a tanácssterem ajtájának zöld posztója előtt megjelenik Berczel Jenő dr. tanácsnok, aki még egyszer, másodfokon is, kihirdeti a cirkuszi ítéletet. Eléje sereglenek az újságírók, Jancsi igazgató ur, a szép Schmittné, Schmitt ur, egy ismeretlen vidéki újságíró, nyilván élénken érdekelt az üzletben. Csupa ragyogó arc. Berczel is mosolyog és örömmel adja tudtul az örövendetes eseményt.

Jancsi igazgató ur szépen megköszöni, de Berczel:

— Nincs köszönni való. A kötelességünket teljesítettük.

Most egy elegáns ur lép elő:

— Krausz vagyok, az artista-egylet kiküldöttje. Az artista-egylet nevében köszönöm a tanácsnok urnak a döntést, amely az artista-egyletnek szive szerint való, mert a cirkusz új tulajdonosaitól csak jó, becsületes és szociális elbánást várunk tagjainkkal szemben.

— Egy okkal több — mondja Berczel — hogy örüljünk a döntésnek, amely úgy látszik az artistáknak is kedves. Különösen örömiinkre szolgál, hogy az artisták bizalmával is találkozhatnak az új bérlők.

Most szomorúan, lehangoltan ballag oda a tanácsnokhoz Koschke ur. Berczel tanácsnok arca egy pillanat alatt megváltozik. Megnyul az arca, a szemei elfénytelenednek, a mosoly leszárad arcáról, most kondoleálni illik. Finom előkelőséggel adja tudtára Koschke urnak, hogy ajánlata nem találkozott a néptanács jóindulatával.

— Nem tehetünk mást, pedig ahol lehet, nem célja a néptanácsnak, hogy a régi bérlőktől elváljon. De Önöknek kár volt a Beketow-féle ötlettel dolgozni, ma azonban más időket élünk és nem fogunk precedenst alkotni, hogy aztán ha egyszer sikerült, akkor ezentul is olyan árajánlatokat tegyenek versenytárgyalásoknál, amelyek szabálytalan uton jutnak el az eredményhez.

Báder dr. keserű jogi vitába bocsátkozik a tanácsnokkal, akit azonban nem lehet meggyőzni arról inkább sem, mert feltétlenül igaza van.

Bohócok, légtornászok, kötéláncosok lassankint elszállingóznak. A tanácsülésnek is vége lesz lassan. Merész léptekkel méri a folyosót Folkusházy alpolgármester, aprózza a járást Déri Ferenc, valóságos kigurul a zöld ajtón a kövér és okos Kondor Bernát, aztán jön a karcsú, magas, főúrias, de jó demokrata Fock Ede, vele Lukács Jenő radikális népbiztos és így tovább. A legfeltűnőbb angol, kuszálthaju fejével Vanczák János. Megkap, nagyon érdekel. Bársony zekéjét, kissé ivelt lábát, okos, megértő fejét alig győzőm nézni. Nagycsatorás angol fapipa hiányzik csak a szájából, akkor olyan lenne mint egy norvég halász, ahogy ezt a regényekben olvastuk. Valami ellentáthatatlan bizalomnak kell a szívükből feltörnie, amikor Vanczák elvtársat látjuk. És nem csalódunk. A szolgálkat testvéri szeretettel simogatja a szavával. Öltözik, siet, már valahol várják, ahol megint a közért kell dolgoznia. Derék, jó ember lehet.

(p. b.)